

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/77/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117010696
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2117010696.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného C. C. a spol., pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona účinného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona v súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona účinného od 1. augusta 2019 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného C. C. proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 29. marca 2019, č. k. 24T/22/2017-425, na verejnom zasadnutí konanom 17. decembra 2019 v Trnave, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 odsek 1 písmeno d), odsek 2 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému C. C. zrušuje v celom rozsahu.

II. Na základe § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa obžalovaný C. C., nar. XX.XX.XXXX v L., trvalé bydlisko D. XXX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Leopoldov, uznáva za vinného, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode s medzičasom právoplatne odsúdenou I. K., nar. XX.X.XXXX v L., v presne nezistenom čase od 21:00 hodiny dňa 22.01.2015 do 05:50 hodine dňa 23.01.2015 sa spoločne presunuli na osobnom motorovom vozidle značky Opel Corsa s evidenčným číslom GA027CS, striebornej metalízy do obce C. v okrese Hlohovec, kde vnikli na oplotený pozemok rodinného domu so súpisným číslom XX, pričom obžalovaný C. C. prešiel k dverám murovanej prístavby rodinného domu, na ktorých pomocou prineseného hasáka rozlomil stavebnú zámkovú vložku a hliníkovú krytku zámku, vnikol do prístavby odkiaľ zobral 1 ks čierny plátenný kufor na prenosnú posteľ značky IKEA, 19 kusov 3 litrových pracích gélov značky Blue Wash, 2 kusy reproduktorov značky D.A.S audio s nezisteným výrobným číslom čiernej farby, 1 kus mixážneho pultu značky MACKIE CFX12 čiernej farby nezisteného výrobného čísla, 1 kus elektrickej píly značky Narex typ EPR40-24 modročiernej farby nezisteného výrobného čísla, 1 ks elektrického ponorného čerpadla značky Florabest zelenej farby výrobného čísla : 20101133036, 2 ks mikrofónov značky EVN/D767a čiernej farby nezisteného výrobného čísla uložené v čiernom koženom puzdre, 1 ks mikrofónu značky Behringer C1 zlato-striebornej farby nezisteného výrobného čísla uloženého v čiernom plastovom obale, ktoré preniesol k oploteniu pozemku uvedeného rodinného domu, kde čakala v zaparkovanom aute obžalovaná I. K., pričom strážila a zabezpečovala miesto, na ktoré priniesol obžalovaný C. C. odcudzené veci a pomáhala ich nakladať do vozidla, čím spôsobili O. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., E. XXXX/XA, škodu vo výške 1.200 eur a vlastníčke nehnuteľnosti B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., E. XXXX/XA, škodu poškodením zámku a hliníkovej krytky vo výške 30 eur,

t e d a

- spoločným konaním si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak malú škodu,
- spoločným konaním neoprávnene vnikol do obydlia iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - vlámaním,

č í m s p á c h a l

- prečin krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona a
- prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e

podľa § 194 odsek 2 Trestného zákona, za použitia § 37 písmeno h), písmeno m), § 38 odsek 2, odsek 4, § 42 odsek 1 Trestného zákona na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušuje sa výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Nitra z 21. decembra 2017, sp. zn. 4T/146/2017, právoplatný 5. januára 2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest prepadnutia vecí a to 1 kus hasák.

Podľa § 60 odsek 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku sa obžalovaný zaväzuje spoločne a nerozdielne s už právoplatne odsúdenou I. K., nar. XX.X.XXXX v L., k náhrade škody voči poškodenej B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko E. č. XXXX/XA, Y., vo výške 30 eur.

Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku súd poškodeného O. C., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko E. č. XXXX/XA, Y., s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 29. marca 2019, č. k. 24T/22/2017 - 425, uznal obžalovaných C. C. a I. K. za vinných zo zločinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b) Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode v presne nezistenom čase od 21:00 hodiny dňa 22.01.2015 do 05:50 hodiny dňa 23.01.2015 sa spoločne presunuli na osobnom motorovom vozidle značky Opel Corsa s evidenčným číslom GA027CS, striebornej metalízy do obce C. v okrese Hlohovec, kde vnikli na oplotený pozemok rodinného domu so súpisným číslom XX, pričom obžalovaný C. C. prešiel k dverám murovanej prístavby rodinného domu, na ktorých pomocou prineseného hasáka rozlomil stavebnú zámkovú vložku a hliníkovú krytku zámku, vnikol do prístavby odkiaľ zobral 1 ks čierny plátenný kufor na prenosnú posteľ značky IKEA, 19 kusov 3 litrových pracích gélov značky Blue Wash, 2 kusy reproduktorov značky D.A.S audio s nezisteným výrobným číslom čiernej farby, 1 kus mixážneho pultu značky MACKIE CFX12 čiernej farby nezisteného výrobného čísla, 1 kus elektrickej píly značky Narex typ EPR40-24 modročiernej farby nezisteného výrobného čísla, 1 ks elektrického ponorného čerpadla značky Florabest zelenej farby výrobného čísla : 20101133036, 2 ks mikrofónov značky EVN/D767a čiernej farby nezisteného výrobného čísla uložené v čiernom koženom puzdre, 1 ks mikrofónu značky Behringer C1 zlato-striebornej farby nezisteného výrobného čísla uloženého v čiernom plastovom obale, ktoré preniesol k oploteniu pozemku uvedeného rodinného domu, kde čakala v zaparkovanom aute obžalovaná I. K., pričom strážila a zabezpečovala miesto, na ktoré priniesol obžalovaný C. C. odcudzené veci a pomáhala ich nakladať do vozidla, čím spôsobili O. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., E. XXXX/XA, škodu vo výške 1200,-Eur a vlastníčke nehnuteľnosti B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., E. XXXX/XA, škodu poškodením zámku a hliníkovej krytky vo výške 30,- Eur, napriek tomu, že už bol obžalovaný C. C. odsúdený za zločin, a to rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 6T/280/2005 zo dňa 23.5.2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5To/60/2006 zo dňa 18.07.2006, za zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona a zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, k trestu odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, a napriek tomu, že obžalovaná I. K. bola odsúdená za zločin rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 4T/170/2009 zo dňa 12.04.2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5To/34/2010 zo dňa 08.09.2010, za zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 3 Trestného zákona, k trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovanú I. K. za to okresný súd odsúdil podľa § 212 odsek 4 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 s použitím § 38 odsek 2, odsek 5, § 37 písmeno m), § 41 odsek 2, § 42 odsek 1 Trestného zákona na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, pričom ju na výkon uloženého trestu podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Pri uložení súhrnného trestu okresný súd podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený obžalovanej I. K. skorším trestným rozkazom Okresného súdu Nitra z 3. júna 2016, sp. zn. OT/80/2016, právoplatným 3. júna 2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Zároveň jej okresný súd podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na 4 (štyri) roky.

Obžalovaného C. C. za to okresný súd odsúdil podľa § 212 odsek 4 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 s použitím § 38 odsek 2, odsek 5, § 37 písmeno m) Trestného zákona, § 41 odsek 2, § 42 odsek 1 Trestného zákona na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, pričom na výkon uloženého trestu ho podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Pri uložení súhrnného trestu okresný súd podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený obžalovanému C. C. skorším trestným rozkazom Okresného súdu Nitra sp. zn. 4T/146/2017 z 21. decembra 2017, právoplatný 5. januára 2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Zároveň mu okresný súd podľa § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona uložil trest prepadnutia vecí - 1 kus hasák s tým, že podľa § 60 odsek 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný C. C. (ďalej tiež obžalovaný) odvolanie čo do výroku o vine a treste, namietajúc aj konanie im predchádzajúce. Prokurátor, ani obžalovaná I. K. odvolanie nepodali.

Vo vlastnoručne písanom odvolaní obžalovaný namietal, že o termíne hlavného pojednávania sa dozvedel iba dva dni pred jeho konaním, nakoľko pracoval v Nórsku. Z tohto dôvodu nemal zachovanú lehotu 5 pracovných dní na prípravu obhajoby. Okresný súd mu taktiež nedal možnosť konfrontácie so svedkami C. G., G. T. a G. Y.. Obžalovaný je presvedčený, že títo svedkovia pri osobnej konfrontácii objasnia okolnosti prípadu v takej miere, ktorá bude mať zásadný vplyv na konečné rozhodnutie súdu o vine a treste. V konečnom návrhu žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudkom zrušil a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejedanie a rozhodnutie.

Ku konaniu na odvolacom súde

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, obžalovaný a súdom ustanovený obhajca Mgr. Michal Lyso (ďalej tiež obhajca obžalovaného). Verejné zasadnutie na odvolacom súde sa konalo v neprítomnosti poškodených strán, ktoré o termíne verejného zasadnutia boli riadne upovedomené.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhol odvolaciemu súdu v dôsledku novely Trestného zákona skutok prekvalifikovať a uložiť obžalovanému zákonný a spravodlivý trest.

Obžalovaný svoje odvolanie doplnil v tom smere, že dva mesiace po vyhlásení rozsudku ho osobne navštívil poškodený O. C. a povedal mu, že zistil ako sa veci majú a je ochotný a chce znovu vypovedať pred súdom. Poškodený mu uviedol, že mu W. T. vyrozprával ako to celé bolo, pretože W. T. sa tej krádeže zúčastnil. Ďalej obžalovaný upozornil odvolací súd, že prišlo k zmene zákona ohľadne trestného činu krádeže vlámaním. Tiež sa nestotožňuje so súdnym znalcom, ktorý oceňoval veci, pretože tam boli veci nefunkčné, nemali výrobné čísla a nebol tam ani typ, čiže nemohol túto vec stotožniť, ani riadne oceniť. Obžalovaný žiadal doplniť dokazovanie opätovným výsluchom poškodeného O. C. a výsluchom svedka W. T., pretože poškodený ho označil za osobu, ktorá sa mala zúčastniť krádeže. Zároveň žiadal, doplniť dokazovanie príbratím znalca, ktorý by určil hodnotu ukradnutých vecí. Obžalovaný v rámci konečného návrhu žiadal verejné zasadnutie odročiť, nakoľko si chce zvoliť obhajcu. Alternatívne navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Poukázal na to, že podľa záverov trasologického posudku na mieste činu nebol a je nevinný.

Obhajca obžalovaného odvolanie doplnil v tom smere, že obžalovanému nebolo doručené predvolanie na hlavné pojednávanie konané dňa 29. marca 2019. O jeho konaní sa dozvedel až 27. marca 2019 a nevyjadril súhlas so skrátením päťdňovej prípravnej lehoty na hlavné pojednávanie, preto neboli splnené podmienky na vykonanie tohto hlavného pojednávania. Pred pojednávaním konaným 29. marca 2019 sa naposledy zúčastnil pojednávania 13. novembra 2018, kedy bral na vedomie nový termín pojednávania určený na 28. februára 2019. Vtedy bolo pojednávanie odročené za účelom doplnenia dokazovania

výsluchmi svedkov G., G., T., A., E., J. a Y.. Pojednávania konaného 28. februára 2019 sa obžalovaný nemohol zúčastniť. Práve na tomto pojednávaní prokuratúra uviedla, že upúšťa od výsluchu svedkov G., G., A., E. a Y., hoci tieto dôkazy navrhla vykonať v obžalobe a obžalovaný počítal s tým, že počas vykonávania týchto výsluchov bude môcť týmto svedkom klásť otázky a vyjadriť sa k ich výpovedi. Následne boli bez súhlasu obžalovaného len prečítané výsluchy týchto svedkov z prípravného konania (pričom v prípravnom konaní nebol obžalovaný prítomný na týchto výsluchoch), čo podľa jeho názoru nebolo v súlade s ust. § 263 Trestného poriadku. Obžalovaný považoval najmä výsluchy svedkov G. a Y. za dôležité. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný sa nedozvedel včas o konaní pojednávania 29. marca 2019, nemal čas zistiť nahliadnutím do spisu, že prokuratúra upustila od svojho pôvodného návrhu uvedeného v obžalobe vypočuť na hlavnom pojednávaní tieto osoby ako svedkov. Obžalovaný sa domnieval, že príde k výsluchu týchto svedkov a nevedel, že sa iba prečíta ich výpoveď z prípravného konania. V súvislosti s povinnosťou zachovať päťdňovú lehotu na prípravu na pojednávania, hoci nešlo o prvé pojednávanie vo veci, poukázal na zásadnú zmenu rozsahu dokazovania v konaní pred okresným súdom, keď obžaloba zmenila svoje dôkazné návrhy na pojednávaní, ktorého sa obžalovaný nezúčastnil a navrhla iba čítať výpovede dotknutých svedkov, pričom obžalovaný s takýmto postupom nepočítal a následkom toho, že nebol včas predvolaný na pojednávanie konané 29. marca 2019, nemohol si pripraviť na svoju obhajobu. Taktiež poukázal na zmenu Trestného zákona účinnú od 1. augusta 2019 vo vzťahu k trestnému činu krádeže podľa § 212 Trestného zákona a potrebu zmeny právnej kvalifikácie skutku.

V konečnom návrhu obhajca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Poukázal na to, že pokiaľ si obžalovaný chcel obhajcu zvoliť, mala mu byť daná táto možnosť.

K ustanoveniu obhajcu

Keďže u obžalovaného v priebehu súdneho konania nástupom do výkonu trestu odňatia slobody vznikol dôvod povinnej obhajoby podľa § 37 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku, ustanovil mu krajský súd postupom podľa § 40 odsek 1 Trestného poriadku za obhajcu advokáta Mgr. Michala Lysa. Opatrenie o ustanovení obhajcu spolu s predvolaním na termín verejného zasadnutia mu boli doručené 2. decembra 2019.

Obžalovaný písomnými podaniami doručenými krajskému súdu 2. decembra resp. 5. decembra 2019 oznámil, že odmieta ustanoveného obhajcu, nakoľko má zvoleného obhajcu resp. si chce za obhajcu zvoliť Mgr. E. D. z L., voči ktorému má dôveru. Namietal tiež, že mu odvolací súd neumožnil obhajcu si v primeranej lehote zvoliť, ale mu ho rovno ustanovil, čo je v rozpore s Trestným poriadkom. Podľa § 36 odsek 4 Trestného poriadku, za včasnosť zvolenia obhajcu, ako aj za včasnosť podania žiadosti o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 zodpovedá obvinený; pri zmene obhajcu nie je zvolenie obhajcu alebo ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 dôvodom na zmenu termínu už nariadeného úkonu trestného konania.

Krajský súd je toho názoru, že ustanovením obhajcu obžalovanému bez toho, aby mu bola predtým daná možnosť obhajcu si zvoliť, k porušeniu jeho práva na obhajobu nedošlo. Tento priamy postup krajský súd zvolil preto, lebo obžalovaný už v prípravnom konaní pri výsluchu uviedol, že je nemajetný. Keďže ide o recidivistu majetkovej trestnej činnosti, krajský súd usúdil, že obžalovaný nemá dostatok finančných prostriedkov na zvolenie si obhajcu.

Krajský súd rešpektujúc právo obžalovaného zvoliť si obhajcu, na základe jeho podaní vyčkával na predloženie riadneho plnomocenstva na zastupovanie s tým, že následne ustanoveného obhajcu zruší a zabezpečí na verejnom zasadnutí účasť zvoleného obhajcu. Ešte deň pred konaním verejného zasadnutia odvolací súd priamo u obhajcu Mgr. E. D. preveroval, či si ho obžalovaný nezvolil za obhajcu v tejto trestnej veci a neopomenul to súdu oznámiť. Výsledok preverovania bol ale negatívny, keď obhajca o ničom nemal vedomosť. Je teda zrejmé, že ho obžalovaný v tejto veci ani len neoslovil.

Predmetné námietky obžalovaného tak krajský súd v kontexte faktu, že obžalovaný mal byť 30. decembra 2019 prepustený z výkon trestu odňatia slobody na slobodu, vyhodnotil ako tendenčné s cieľom oddialiť resp. zmať vykonanie verejného zasadnutia určeného na 17. decembra 2019. Obžalovanému nič nebránilo kedykoľvek si zvoliť obhajcu a oznámiť to krajskému súdu. Za včasnosť zvolenia si obhajcu zodpovedá výlučne obžalovaný.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v ustanovení § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku. Uvedeným prieskumom krajský súd zistil, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému je odvolanie prípustné a podal ho v zákonom stanovenej lehote.

K včasnosti podania odvolania

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom na okresnom súde 29. marca 2019 vyplýva, že obžalovaní C. C. a I. K. boli prítomní na hlavnom pojednávaní pri vyhlásení napadnutého rozsudku a že po jeho stručnom odôvodnení a po poučení o opravnom prostriedku sa aj vyjadrili k opravnému prostriedku tak, že „si ponechávajú lehotu.“

V rámci odvolacieho prieskumu krajský súd po prehratí zvukového záznamu z hlavného pojednávania zistil, že uvedená zápisnica nezodpovedá skutočnému stavu veci. Pravdou je, že obaja obžalovaní sa ihneď po vyhlásení výroku odsudzujúceho rozsudku rozhodli opustiť pojednávaciu miestnosť, čo im bolo predsedom senátu umožnené. Nevypočuli si teda ani stručné odôvodnenie rozsudku, ani poučenie o opravnom prostriedku.

Pod vyhlásením rozsudku v prítomnosti obžalovaného v zmysle § 309 odsek 1 Trestného poriadku sa rozumie prečítanie (oznámenie) výrokovej časti rozsudku, jeho odôvodnenia a poučenia o opravnom prostriedku. Ak teda obžalovaný opustil pojednávaciu miestnosť počas vyhlasovania rozsudku, a nebol tak preukázateľne prítomný pri vyhlásení celého rozsudku v zmysle § 171 odsek 2 Trestného poriadku, nie je možné v žiadnom prípade toto vyhlásenie rozsudku považovať za jeho „oznámenie“ obžalovanému v zmysle § 309 odsek 1 Trestného poriadku. Preto pre začiatok plynutia lehoty na podanie odvolania nemohol byť smerodajný moment vyhlásenia prvostupňového rozsudku, ale až moment doručenia jeho písomného vyhotovenia obžalovanému (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2011, sp. zn. 6 Tdo 47/2011).

V tomto prípade bolo písomné vyhotovenie rozsudku obžalovanému doručované do vlastných rúk na adresu D. XXX, na ktorej nebol zastihnutý, preto bola zásielka po opakovanom neúspešnom pokuse o doručenie uložená 18. apríla 2019 na pošte. V priebehu plynutia 18 dňovej úložnej doby, konkrétne 25. apríla 2019, nastúpil obžalovaný výkon trestu odňatia slobody vo veci Okresného súdu Nitra sp. zn. 6T/280/2005 do ÚVTOS Želiezovce, ktorá skutočnosť vyplýva z lustrácie ZVJS.

Keďže si obžalovaný nemohol súdnu zásielku v priebehu plynutia celej úložnej doby na pošte reálne vyzdvihnúť, správne postupoval okresný súd, keď podľa ust. § 66 odsek 3 Trestného poriadku neaplikoval tzv. fikciu doručenia, ale doručoval zásielku obžalovanému znova do príslušného ústavu na výkon trestu, kde si ju obžalovaný osobne prevzal 31. mája 2019.

Ak teda obžalovaný písomné odvolanie, ktoré bolo doručené okresnému súdu 17. júna 2019, podal v ústave na poštovú prepravu 14. júna 2019, čo je zrejmé z podacej pečiatky, tak odvolanie podal včas. Nehovoriac o tom, že od 25. apríla 2019 u neho existoval dôvod povinnej obhajoby, preto sa rozsudok oznamoval aj obhajcovi obžalovaného, v ktorom prípade lehota plynula od tohto oznámenia, lebo bolo vykonané najneskoršie (§ 309 odsek 2 Trestného poriadku).

K výroku o vine

Pokiaľ ide o výrok o vine, v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, krajský súd nezistil žiadne pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a zachovanie práva obžalovaného na obhajobu. Okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v konaní vykonaný.

Následne okresný súd všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 odsek 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom. Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 odsek 1 Trestného poriadku podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého rozsudku. Z tohto dôvodu si skutkové závery okresného súdu osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje.

Nakoľko krajský súd považoval skutkové zistenia za úplné a dostatočné na preukázanie viny obžalovaného, odmietol postupom podľa § 272 odsek 3 Trestného poriadku návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania prednesené na verejnom zasadnutí ako nadbytočné.

K odvolacím námietkam obžalovaného týkajúcich sa dokazovania krajský súd uvádza, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V posudzovanom prípade podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie vytvára ucelenú, ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že žalovaný skutok sa stal a spáchali ho obžalovaný spoločne s už odsúdenou I. K. spôsobom popísaným v skutkovej vete výroku o vine.

K odvolacím námietkam obžalovaného

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku obžalovaného, že nemal zachovanú lehotu piatich pracovných dní na prípravu hlavného pojednávania konaného 29. marca 2019, táto nie je dôvodná.

Krajský súd k tomu uvádza, že hlavné pojednávanie na okresom súde je len jedno resp. tvorí jeden celok bez ohľadu na konkrétny počet jeho termínov. Preto stačí, ak má obžalovaný zachovanú lehotu piatich pracovných dní na prípravu v poradí na prvý termín hlavného pojednávania, čo v tomto prípade bolo dodržané. Prvý termín hlavného pojednávania bol okresným súdom vytyčený na 7. septembra 2017 a obžalovaný bol naň riadne predvolaný zásielkou doručenou mu do vlastných rúk 6. júna 2017. Treba dodať, že tento termín bol zrušený a ďalší termín hlavného pojednávania bol vytyčený na 4. septembra 2018, ktorého sa obžalovaný osobne zúčastnil a hoci podľa zápisnice nemal zachovanú lehotu na prípravu hlavného pojednávania (toto konštatovanie z dôvodu vyššie uvedeného nebolo správne - pozn. súdu), súhlasil s jej skrátením a vykonaním hlavného pojednávania. Od doručenia obžaloby s predvolaním na termín hlavného pojednávania až po skutočné otvorenie pojednávania 4.

septembra 2018 uplynul teda viac ako rok. Z tohto dôvodu je krajský súd toho názoru, že lehota piatich pracovných dní na prípravu na hlavného pojednávania u obžalovaného zachovaná bola. Treba dodať, že v období od otvorenia hlavného pojednávania do namietaného pojednávania nebol podaný ani žiaden návrh na vykonanie ďalšieho dokazovania, ani sa nezmenila právna kvalifikácia skutku, okresný súd preto nemal povinnosť poskytovať obžalovanému ďalšiu 5 dňovú lehotu na prípravu.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku obžalovaného, že neboli splnené zákonné podmienky na čítanie výpovedí svedkov na hlavnom pojednávaní konanom 28. februára 2019, ani táto námietka nie je dôvodná.

Na predmetnom termíne hlavného pojednávania boli na návrh prokurátora postupom podľa § 263 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku prečítané výpovede svedkov I. G., C. G., C. A., C. E. a G. Y. z prípravného konania.

Podľa § 263 odsek 1 Trestného poriadku, namiesto výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní možno čítať zápisnicu o jeho výpovedi alebo jej podstatnú časť, ak s tým súhlasí prokurátor a obžalovaný a súd nepovažuje osobný výsluch za potrebný.

Podľa § 263 odsek 2 Trestného poriadku, súhlas obžalovaného nie je potrebný, ak sa výslovne vyjadril, že sa na hlavnom pojednávaní nezúčastní, alebo výslovne požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti, alebo ak sa na hlavné pojednávanie napriek riadnemu predvolaniu bez ospravedlnenia nedostavil, alebo sa bez vážneho dôvodu vzdialil z pojednávacej siene, alebo ak prokurátor navrhol v obžalobe čítať výpoveď svedka a obžalovaný po doručení výzvy podľa § 240 ods. 3 takého svedka nenavrhol vypočuť osobne. V uvedených prípadoch stačí súhlas prokurátora. O tejto skutočnosti musí byť obžalovaný v predvolaní poučený.

Z cit. ust. Trestného poriadku je zrejmé, kedy je možné na hlavnom pojednávaní prečítať výpovede svedkov z prípravného konania aj bez súhlasu obžalovaného. V tomto prípade boli všetky zákonné podmienky pre tento postup splnené, keďže obžalovaný sa na hlavné pojednávanie (termín vzal na vedomie 13. novembra 2018) bez ospravedlnenia nedostavil, pričom už v prvom predvolaní na hlavné pojednávanie (v spise na č. I. 295) bol o možnosti čítania výpovedí svedkov riadne poučený. Išlo pritom o výpovede svedkov realizované po vznesení obvinenia, o ktorých bol obžalovaný v prípravnom konaní upovedomený a napriek tomu sa ich nezúčastnil, takže namietaná zásada kontradiktórnosti porušená nebola.

Nedôveryhodne tiež vyznievajú odvolacie námietky obžalovaného, že sa chcel konfrontovať s niektorými svedkami, lebo v situácii, keď mal vedomosť, že títo svedkovia majú byť na ďalšom termíne hlavného pojednávania vypočutí, sa bez ospravedlnenia tohto termínu nezúčastnil. To svedčí skôr pre záver, že sa chcel naopak konfrontácii vyhnúť.

Ani poslednú odvolaciu námietku obžalovaného ohľadne výšky škody spôsobenej trestným činom nepovažoval krajský súd za dôvodnú. Škoda bola ustálená odbornými vyjadreniami (v spise na č. I. 147-148), ktoré boli na hlavnom pojednávaní riadne oboznámené čítaním. Ani odvolací súd o správnosti týchto odborných vyjadrení nemal žiadne pochybnosti.

Zároveň je potrebné k tejto námietke dodať, že výška spôsobenej škody nebola v tomto prípade hraničná, ktorá okolnosť by teoreticky mohla odôvodniť potrebu jej podrobnejšieho skúmania znalcom, ale niekoľko násobne prevyšovala kľúčovú hranicu 266 eur rozhodnú pre vyvodenie trestnej zodpovednosti obžalovaného.

Nemenej významná je z tohto pohľadu skutočnosť, že obžalovanému z dôvodov rozvedených nižšie v texte bol ukladaný trest podľa ust. § 194 Trestného zákona, ktorého skutková podstata neobsahuje zákonný znak v podobe výšky škody spôsobenej trestným činom. Inak povedané, pri samotnom trestnom čine porušovania domovej slobody je výška spôsobenej škody irelevantná.

K právnej kvalifikácii skutku

Krajský súd však dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné vzhľadom na zmenu Trestného zákona, ktorá sa týka práve súdeného trestného činu krádeže.

Časová pôsobnosť Trestného zákona zakotvuje zásadu posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu podľa zákona účinného v čase, kedy bol trestný čin spáchaný. Ustanovenie o časovej pôsobnosti súčasne však upravuje možnú konkurenciu viacerých zákonov (rozumejú sa ňou všetky zákony od času spáchania trestného činu dovtedy, keď sa o trestnom čine rozhoduje) tak, že pri posudzovaní trestnosti činu a ukladaní trestu sa použije ten zákon, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

S účinnosťou od 1. augusta 2019 došlo k zmene ustanovenia § 212 Trestného zákona tak, že obsahuje už iba jednu zloženú (alternatívnu) skutkovú podstatu uvedenú v odseku 1, ktorý znie: Kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a a) spôsobí tak malú škodu, b) čin spácha vlámaním, c) bezprostredne po čine sa pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia, d) čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe, e) takou vecou je vec z úrody z pozemku, ktorý patrí do

poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo drevo nachádzajúce sa na lesnom pozemku, alebo ryba z rybníka s intenzívnym chovom, f) čin spácha na veci, ktorej odber podlieha spolplatneniu na základe osobitného predpisu, alebo g) bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky. Ostatné odseky tohto zákonného ustanovenia tvoria kvalifikované skutkové podstaty.

Nakoľko znak „vlámania“ je obsiahnutý v tejto základnej skutkovej podstate a iná základná skutková podstata tohto trestného činu už neexistuje, poukazujúc na prvé dve vety bodu I. Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 78/2011

prijatého 12. decembra 2011 (Ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona treba vykladať tak, že prikazuje prednostnú kvalifikáciu určitej okolnosti ako zákonného znaku trestného činu. Ak je konkrétna okolnosť okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby, vytvára kvalifikovanú skutkovú podstatu so základnou skutkovou podstatou, ktorá túto okolnosť neobsahuje, napriek tomu, že je aj zákonným znakom uvedeným v inej základnej skutkovej podstate trestného činu, ak kvalifikovaná skutková podstata pokrýva väčší počet zákonných znakov trestného činu.), ak prišlo ku spáchaniu trestného činu krádeže vlámaním, pri ktorom bola spôsobená malá škoda, tento trestný čin od 1. augusta 2019 nie je možné kvalifikovať podľa § 212 odsek 3 písmeno b) Trestného zákona účinného od 1. augusta 2019 (predtým § 212 odsek 4 písm. b) Trestného zákona) v spojení s § 138 písmeno e) Trestného zákona, pri ktorom by sa použila vyššia trestná sadzba, ale ako prečin krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona účinného od 1. augusta 2019.

Keďže ale obžalovaný žalovaným skutkom zároveň neoprávnene vnikol do obydľia iného, je potrebné skutok kvalifikovať súčasne aj ako trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 Trestného zákona, ktorého kvalifikovaná skutková podstata taktiež obsahuje zákonný znak vlámania ako závažnejší spôsob konania a to podľa § 194 odsek 2 písmeno a) s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona.

Vzhľadom na kvalifikačnú duplicitu znaku vlámania (v ust. § 212 odsek 1 písmeno b) Trestného zákona a v ust. § 194 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona) pri jednočinnom súbehu trestných činov krádeže a porušovania domovej slobody, je potrebné v zmysle zásady „ne bis in idem“ tento kvalifikačný znak aplikovať iba raz a to s poukazom na bod II. Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. decembra 2014, sp. zn. Tpj 53/2013 tak, že dotknutá skutočnosť (vlámanie) sa použije len raz a to v rámci právnej kvalifikácie, ktorá so znakom vlámania spája použitie prísnejšej trestnej sadzby.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného je potrebné predmetný skutok po zmene Trestného zákona s účinnosťou od 1. augusta 2019 právne kvalifikovať vo vzťahu k obžalovanému len ako prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona účinného od 1. augusta 2019 spáchaný v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20 k podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona.

Pre úplnosť krajský súd uvádza, že takáto zmena právnej kvalifikácie je ako celok v prospech obžalovaného, nakoľko prišlo vo vzťahu k trestnému činu, ktorý bol zo zbíhajúcich sa trestných činov najprísnejšie trestný, k zníženiu trestnej sadzby z „3 roky až 10 rokov“ (podľa § 212 odsek 4 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019) na „1 rok až 5 rokov“ (podľa § 194 odsek 2 Trestného zákona). Vzhľadom na vyššie uvedené bolo potrebné vo vzťahu k obžalovanému na podklade jeho odvolania postupom podľa § 321 odsek 1 písmeno d), odsek 2 Trestného poriadku zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a na základe § 322 odsek 3 Trestného poriadku opätovne vo veci rozhodnúť, pričom skutkové zistenia plynúce z dokazovania vykonaného pred okresným súdom a v rámci odvolacieho konania to umožňovali.

V dôsledku toho krajský súd spôsobom uvedeným vo výrokovvej časti tohto rozsudku opätovne rozhodol o vine obžalovaného zo spáchania už mierne modifikovaného skutku (boli vypustené predchádzajúce odsúdenia obžalovaného a I. K. za zločiny a bola zohľadnená skutočnosť, že I. K. bola medzičasom právoplatne odsúdená, čo ale nemalo žiaden vplyv na totožnosť skutku) a pri jeho zmenenej právnej kvalifikácii.

K výroku o treste

Vzhľadom na zmenu právnej kvalifikácie skutku musel odvolací súd, rešpektujúc ustanovenie o časovej pôsobnosti Trestného zákona v prospech obžalovaného, ukladať obžalovanému aj nový trest podľa Trestného zákona účinného od 1. augusta 2019.

Vo všeobecnosti treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára

z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich. V stručnosti treba uviesť, že princíp ukladania úhrnného trestu podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona spočíva v tom, že páchatel'ovi dvoch alebo viacerých trestných činov je ukladán trest v rámci trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného, pričom sa musí v tomto výroku odraziť aj skutočnosť, že nejde iba o trest za tento trestný čin, ale i za ďalšie, zbiehajúce sa trestné činy. To sa premietne v priznaní prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, teda že páchatel' spáchal viac trestných činov. To ale neplatí, ak súd ukladá úhrnný trest podľa tzv. asperačnej zásady upravenej v § 41 odsek 2 Trestného zákona. Zároveň platí, že ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa zásad na ukladanie úhrnného trestu sa postupuje aj v prípade ukladania súhrnného trestu, ktorý sa ukladá vtedy, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin.

V tomto prípade bolo už okresným súdom správne zistené, že aktuálne súdený skutok sa zbieha s iným jeho skutkom spáchaným 9. augusta 2017, právne kvalifikovaným ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1 Trestného zákona, za ktorý bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Nitra z 21. decembra 2017, sp. zn. 4T/146/2017, právoplatným 5. januára 2018, na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Trest vykonal 10. januára 2018. Obžalovanému preto bolo potrebné ukladať súhrnný trest podľa ust. § 42 odsek 1 Trestného zákona.

V tomto prípade je najprísnejšie trestný zo zbiehajúcich sa trestných činov prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody v rozpätí od 1 do 5 rokov.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupoval krajský súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'mi tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. V prípade obžalovaného ani krajský súd poľahčujúce okolnosti podľa § 36 Trestného zákona nezistil, no rovnako ako okresný súd zistil existenciu hneď dvoch prirážajúcich okolností podľa § 37 písmeno h), písmeno m) Trestného zákona a síce, že obžalovaný spáchal viac trestných činov a už bol za trestný čin odsúdený (z registra trestov vyplynulo, že bol viackrát súdne trestaný). Keďže u obžalovaného prevažoval pomer prirážajúcich okolností, zvýšila sa u neho dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Krajský súd potom ukladal trest odňatia slobody v rozpätí od 28 mesiacov až do 5 rokov, keď iný (alternatívny) druh trestu vzhľadom na obžalovaného ako recidivistu neprichádzal do úvahy. S poukazom na okolnosti prípadu, vyhodnotenie osoby obžalovaného, ako aj možnosti jeho nápravy mu krajský súd uložil súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov, teda v strede upravenej trestnej sadzby.

Obžalovaného zhodne ako okresný súd zaradil podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, lebo v posledných desiatich rokoch pred spáchaním skutku bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Zároveň obžalovanému krajský súd uložil podľa § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona aj trest prepadnutia veci - 1 kus hasák, ktorý je v jeho vlastníctve a bol použitý na spáchanie trestného činu s tým, že vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Zároveň postupom podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona krajský súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Nitra z 21. decembra 2017, sp. zn. 4T/146/2017, právoplatný 5. januára 2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, keďže ide o postup obligatórny v prípade ukladania súhrnného trestu. Takto uložený trest považoval krajský súd za primeraný, spravodlivý a tiež dostatočný tak na nápravu obžalovaného, ako aj na ochranu spoločnosti. Zároveň podľa názoru súdu uložený trest zodpovedá potrebám generálnej, ako aj individuálnej prevencie a bude dostatočným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu, ako ho má na mysli Trestný zákon.

K výrokom o náhrade škody

Pokiaľ ide o náhradu škody, krajský súd prevzal oba výroky zo zrušeného rozsudku, lebo boli vecne správne a zákonné.

Stručne k tomu treba uviesť, že postupom podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku bol poškodený B. C. priznaný v rámci adhézneho konania nárok na náhradu škody vo výške 30 eur za zničený zámok a krytku na dverách, lebo poškodená si nárok uplatnila riadne a včas, jeho výška bola v súdnom konaní preukázaná odborným vyjadrením a je evidentné, že jej škoda vznikla v príčinnej súvislosti so spáchaným trestným činom. Pokiaľ ide o poškodeného O. C., tento bol správne okresným súdom so svojim nárokom odkázaný na civilný proces, nakoľko ohľadom škody jemu spôsobenej bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré by presiahlo rámec tohto trestného konania.

K neaplikácii tzv. zásady beneficium coesionis u odsúdenej I. K.

Podľa § 324 Trestného poriadku, ak je dôvod, na ktorého základe rozhodol odvolací súd v prospech niektorého obžalovaného, na prospech aj ďalšiemu spoluobžalovanému alebo zúčastnenej osobe, ktorá nepodala odvolanie, rozhodne odvolací súd vždy aj v ich prospech. Rovnako rozhodne v prospech obžalovaného, ktorému je na prospech dôvod, na ktorého základe rozhodol v prospech zúčastnenej osoby.

Cit. ustanovenie Trestného poriadku upravuje zásadu tzv. beneficium coesionis (dobrodienie spočívajúce v súvislosti). Podstatou tejto zásady je zmena rozsudku aj v prospech osoby, ktorá odvolanie nepodala, ak je jej na prospech dôvod, pre ktorý došlo k zmene rozsudku v prospech osoby, ktorá odvolanie podala. Ide o prelomenie právoplatnosti rozsudku, lebo v prípade postupu podľa tohto ustanovenia je zrušené rozhodnutie, ktoré medzičasom nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným. Predpokladom tohto postupu je, že o všetkých obžalovaných (resp. aj zúčastnenej osobe) sa rozhodlo v tom istom konaní tým istým rozsudkom. Uplatnenie citovanej zásady nie je možné v prípadoch samostatného rozhodnutia o veci spoluobžalovaného.

Dôvod, pre ktorý má odvolací súd rozhodnúť, musí byť pre všetky uvedené osoby (spoluobžalovaného, resp. zúčastnenú osobu a obžalovaného) spoločný a nemôže ísť o dôvod, ktorý je treba u každej z týchto osôb skúmať individuálne (ako je tomu u otázky trestnej zodpovednosti, formy zavinenia, pomerov obžalovaného a možnosti jeho nápravy a iné). Spoločným dôvodom tak môže byť napríklad to, že nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, nebolo preukázané naplnenie určitého znaku skutkovej podstaty trestného činu, skutok mal byť posúdený podľa miernejšieho ustanovenia Trestného zákona, nebolo prihladené k amnestii a pod. K tomu je však treba dodať, že aby išlo o spoločný dôvod, musel byť tento dôvod daný už v dobe, keď ohľadne obžalovaných, resp. vo veci obžalovaného kde vystupovala aj zúčastnená osoba, bolo vedené trestné stíhanie. Akonáhle by dôvod, o ktorý sa malo jednáť, vznikol až po skončení trestného stíhania ktoréhokoľvek z obžalovaných, tak vo vzťahu k jeho osobe by sa o spoločný dôvod nejednalo a nebolo by možné ho dodatočne v jeho prospech ani aplikovať. Inými slovami povedané, dôvod o ktorý ide, musí v zákone uvedeným osobám prospievať už v dobe, keď bolo o skutku rozhodované súdom prvého stupňa a tento svojim chybným postupom k tomuto dôvodu v rozhodnutí neprihliadol. Prípadne tento dôvod musí nastať aspoň behom doby, kým rozhodnutie prvostupňového súdu ohľadne osoby, ktorá odvolanie nepodala, nadobudne právoplatnosť (viď Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. októbra 2002, sp. zn. 4Tz 65/2002).

Pokiaľ teda v posudzovanom prípade by takým dôvodom mala byť zmena Trestného zákona, ktorá priaznivejšie pre obžalovaných stanovila podmienky trestnosti ich činu, musela by táto zmena zákona nadobudnúť účinnosť najneskôr do okamžiku nadobudnutia právoplatnosti rozsudku vo výroku o vine a treste ohľadne obžalovanej I. K., t. j. do 21. mája 2019. Pretože ale spomínaná novela Trestného zákona nadobudla účinnosť až 1. augusta 2019, teda po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku v časti týkajúcej sa I. K., nemohol krajský súd z podnetu odvolania spoluobžalovaného C. C. tento prospievajúci dôvod aplikovať aj na už medzičasom právoplatne odsúdenú I. K..

Z vyššie uvedených dôvodov bolo rozhodnuté spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.